

Sinu õhkamist ja haledat purvaastust näinud, mis minu südant våga liigutas, ja járele párinud. Jumal on mind õnnistanud, ja ma olen Temale wõlgu, ja seda wõlga on Tema Sinule saatnud. Kui Su kási ehk ükskord jálle heaste peaks káima, siis tead kúll, mis Su kohus waeste waastu on!" Neid sõnu üteldes läks mees jálle oma teed.

Páraast haffas naise kási jálle paremine káima, ja ta ei unustanud siis ka oma hää tegija sõna mitte åra.

Ligimese armastus.

Kästal 1866, heina-kuu 8. páewal, kui Preissi sõdwági Põõmi maal suurt lahingit oli wõitnud, fus palju oma elu isamaa eest ohverdasid, ja páraast lahingit sellepáraast moona woorid mitte nii ruttu sinna ei jõuudnud, kui tarvis oli, siis saadeti salk sõamehi ümberkoudu moona otsima. Et aga rahwas

küladest ja peredest kõige loomadega ja wäraga üles mágede páâle sõahirmu eest oliwad põgenenud, siis ei leidnud need wâlja saadetud moonaotsijad sõamehed midagi tarvilist.

— Tuba neli penikoormad maad, oma lahingikohast, jduudsiwad nemad viimaks ühe metsawahi juurde, kellele ka midagi enam ei olnud; see aga juhatas moonaotsijaid metsataha, ühte suurte kúlassse, kust nemad leiba ja liha saiwad.

Üks neist soldatitest tuli ühe waese inimese majasse weel leiba otsima, ja kui siisse astus, nägi ta ühte noort naisterahvast oma lastega põlwile maas Jumalat paluwat, ja kuulis weel neid sõnu útlewad: „Hedde ja halastaja Jumal! Ära lase minu lapsi mitte nálga surra! Saada Õma ingle lábi imelikuil wiisil meile toitu!" — Kui soldat tappa astus ja naine kobilat kuulis, ehmatas viimane våga åra; sest ta kartis, et soldat neid nuid årasurmama saab. Aga aži ei olnud nõndo. Sest see soldat, kes tema haledat palvet kuulis ja sellelábi tema tösist hâda